

Sabun kokusu / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy

написано kitapcy | 22 января, 2025

Sabun kokusu / dedektif hikaye Polisiye hikaye: SABUN KOKUSU

İnci gibi dizilmiş harflerin üzerinde tekrar gezindi gözleri. Her kelimesini ezbere bilse de kağıtta yazılanları okumak içinde kalan son insanlık kırıntılarını hayatta tutuyordu.

“Yaz gelmeseydi, hep bahar olsak. Hafif esintili, akasya, leylak kokulu, rengarenk bahar çiçekleri ile. Arada yağmur yağsa çisil çisil, sonrasında toprak koksa. Biz biraz huzur bulsak. Sen umudum, ben senin deryan olsam. Seninle biz hep bahar kalsak.”

Bir özenle kağıdı katladı. Cüzdanının gözüne koydu. Park halindeki arabasından indi. Yokuş yukarı yürümeye başladı. Bu

sokaklardan her geçişinde, sanki ayaklarına cam kırıkları batıyordu. Kilit taşların her biri kor ateşler gibi geliyordu. Bu sokak 0'ydu. Şu köşeyi döner dönmez karşısına çıkacak kırmızı kepenkli dükkan onun kitap zevkiydi. Az ilerisindeki fırın, onun sevdiği çıtır simit demekti. Bir çınarın yanında durdu. Parmak uçları ile, incitmekten çekinir gibi ağaca dokundu. Gözlerini yumdu. " İlk burada..." diye mırıldandı. İlk o çınarın altında öpmüştü onu. Bir gece vaktiydi. Kadın nasıl da tedirgindi. Hemen çekmişti dudaklarını, hızlı bir şekilde gözleri ile taramıştı mahalleyi. Gören olmadığını anladığında gülümsemişti. Adam, o utangaç hallerinin hayranıydı. Bir de kadının beyaz sabun kokusunu severdi. Parfüme alerjisi vardı kadının. Sürememekten yakınırdı ama bilmezdi ki aslında sabun kokusu onun tüm saflığını tamamlıyordu. Bir sigara yaktı. Dokunsa kırılır sandığı incecik bilekleri düşündü. Ve o bilekleri son görüşündeki kesikleri. O kesiklerden saçılan kan damlalarının banyo zeminine bıraktığı desenleri gözü kapalı bile çizebilirdi. Bir ömür geçse o günü unutabilir miydi?

Kadının evinin kapısını, artık anahtar ile açıyordu. Anahtarın kilitte her dönüşü, ona kendini daha da kıymetli hissettirirdi. Dünyadaki cennetinin kapılarıydı açılan. Özel bir hastanede cerrahtı adam. Yurtdışındaki bir konferanstan sonra, elinde kadının sevdiği kestaneli pasta paketi, yüzüne yayılmış kocaman bir gülümsemeyle, kendi anahtarını sokup kilide " Ben geldim!" diye seslenerek girmişti eve.

Bir anda açtı gözlerini, öfkesi geri gelmişti işte. Dişlerini sıkıyordu, elleri yumruk olmuştu. Tırnakları avucunun içine batıyordu. Ama vakti gelmişti. Ödeşme zamanıydı. Yokuş yukarı yürümeye devam etti. Sola sapıp ara bir sokağa girdi. Alçak katlı, geniş balkonlu, kahverengi, yeşil boyalı binanın önüne geldiğinde durdu. Sağlı sollu evlerin ışıkları teker teker yanmaya başlamıştı. Ama beklediği ışık yoktu daha. Bir sigara daha yaktı.

Son iki aydır evi gözlemiş ve tüm ayrıntıları hesaplamıştı. Planın başlamasına vakit vardı daha. O günü yeniden düşünmeye başladı. Üzerinden, bir ömür gibi uzun gelen, beş ay geçse de her detay dün gibi beynine kazınmıştı. Yurtdışından dönüşünü bir gün öncesine çekmiş ve kadına sürpriz yapmaya karar vermişti. En son önceki akşam mail atmıştı kadın. Tek cümle; "Sen benim baharımsın." Seni seviyorum yerine bu cümleyi

kullanırlardı.

Seslenişine cevap gelmeyince elindeki kestaneli pastayı mutfağa bırakmıştı. Neredeydi ki şimdi? İlk gariplik mutfak masasında gözüne çarpmıştı. Yarısından fazlası içilmiş bir şişe votka masanın üzerinde duruyordu. Saat daha sekiz bile değildi ve kadın aslında votkayı da pek sevmezdi. Oturma odasına girdiğinde vizon rengi koltukların ki birlikte yaşamaya karar verdiklerinde eve ilk aldıkları şeydi, üzerine serpiştirilmiş kırlentlerden iki tanesini yerde görmüştü. Düzen hastası bir kadın için, ortalığı bu şekilde bırakıp evden çıkmış olmak... Nefesinin sıklaştığını, boğazına bir düğümün oturmuş olduğunu hatırlıyordu. Artık daha hızlı hareket etmeye başlamıştı. Yatak odasının önündeki küçük koridora serdikleri mavi, pembe desenli kilim bir kenara kaymıştı. Havaya asılı kalmış ağır bir tütsü kokusu vardı sanki. Yatak odasına girdiğinde ise kalbi duracak sanmıştı. Yatak alt üst olmuş, yorganın büyük kısmı yataktan sarkmıştı. Yastıkta kan damlaları vardı. Yatak başlığından sarkan fuları fark etmişti. Kadının incecik boynunu süslemesi için o almıştı. Hiçbir şey normal değildi. Yatak odasındayken aramayı akıl etmişti, kadını. Telefonunu cebinden çıkarırken banyo kapısının aralığından zemine yayılmış kızıllığı görmüştü. Sonrası yaşananlar ve sonrasında gelen günler gerçek olduğunu bile bile yaşadığı bir kabustu.

Yere atıp, ayakkabısının ucuyla ezdiği altıncı izmariti de yerden alıp montunun sol cebine koydu. Sağ cebindeki enjektörü eliyle yoklarken beklediği adamı gördü. Çevresine göz atıp, adamın peşi sıra binaya girdi. Adam asansörü bekliyordu. O daracık kabinin içine adım atar atmaz boğazına yapışmayı isterdi ama olmazdı. Plana sadık kalacak, öfkesine yenilmeyecekti.

Selamlaştılar. “Evi boşaltacağım yakında. Artık elde tutmak istemediğimden eminim. ” dedi.

“Haklısınız Umut bey, ben de olsam yaşayamazdım o evde.

Kapısından her geçişimde, Derya hanım kapıyı aralayıp, günaydın, diyecekmiş gibi geliyor hala.” dedi diğeri. Niye patlatmıyorum ağzının üzerine, diye düşündü adam. Kadının adını, o iğrenç ağzına almasına dayanabilmek için derin bir nefes aldı. Gülümsemek için kendini zorladı ve “Aslında eve girmek zorunda olmasam gelmezdim. Hala çok zor geliyor gerçekte yüzleşmek. Ama yine almam gereken bir iki eşya var. Girmeden önce kendimi toparlamak isterdim.” dedi. Plan başlamıştı işte. Oltayı atmıştı. Diğerinden cevap gelmedi. Asansörün geldiğini belirten sesle hareketlendiler. Aynı katın düğmesine gitti elleri. Dört kat boyunca derin bir sessizlikle asansörün zeminini seyrettiler. Beklediği teklif gelmemişti. İkinci seçeneği devreye sokmalıydı.

Asansörün kapısı açılınca diğer adam başını kaldırdı, adamın yüzüne bakmadan, “Seni daha iyi gördüğüme sevindim. İyi akşamlar.” dedi. Kendi kapısına yöneldi. Ne olacaksa şimdi olmalıydı. Sağ cebinden elini çıkardı. Adam anahtarını kapıya soktuğu anda etine iğneyi sapladı. Adam sendeledi. Dönüp bir yumruk savurdu ama isabet ettiremedi. Elini yeniden kaldırırken gözleri kaydı ve yere yığıldı. Umut, adamı evin içine sürükledi. Korktuğu kadar ses olmamıştı. Adamın hareketsiz gövdesi yerde yatarken cebinden diğer ampulü de çıkardı. Boşalan enjektörün içine çekti yeni ilacı.

Ameliyatlarda kullanmaya alışkın olduğu eldivenler ellerindeydi. Adamı banyoya kadar sürükledi. Kıyafetlerini çıkardı. Acele etmedi. Onu özenle küvetin içine yerleştirdi. Kıyafetleri yatak odasına bıraktı özensizce. Beklemek zamanıydı. Sandalye almak için mutfığa gitti. Burnunun kanatları kokuyla titredi. İnsan beyninin kokulara verdiği reaksiyon gibisi nadirdir.

Derya’yı küvette bileklerini kesmiş olarak bulduğunda da şaşırtmıştı onu beyni. O acının içinde, polise ifade verirken ; “Derya genç bir doktordu ama insanların ölmek için seçebilecekleri en saçma yolun bileklerini kesmek olduğunu bilirdi. Onun yerine kasıkta doğru artere atacağı tek ve derin

bir kesinin daha iyi sonuç vereceğini de bilirdi.” kadar ruhsuz bir cümleyi kurabilmişti. Derya ölmekle ölmemek arasında kararsız kalmıştı. Ölmeden bulunmayı ummuştu belki de. Vazgeçtiği hayatını, Umut’un kurtarmasını ummuştu. Günler sonra adli tıptaki arkadaşından, “zorla cinsel ilişki” olarak yumuşatılan ifadesiyle, tecavüzü duyduğunda şaşırmadı. Evdeki tüm karışıklık yüzünden bu gerçeği daha o akşam anlamıştı zaten. Israrla polisler de söylemişti. Bu bir intiharsa bile, Derya’yı canından vazgeçmeye mecbur kılan başka biriydi. Bu bir cinayetti aslında. Biri Derya’nın ruhunu öldürmüştü. Ama kim? Beş aydır polisler bu sorunun cevabını bulamamış olsalar da o iki aydır biliyordu.

Sandalyeyi ve adamın odasından aldığı dizüstü bilgisayarı küvetin yanına koydu. Bilgisayarı kurcalamaya gerek duymadan müzik dosyasını açtı. Daha önceden, adam evde yokken, bu eve gizli gizli girdiği günlerden birinde yeterince kurcalamıştı bilgisayarı zaten. Derya’nın ve başka kadınların habersiz çekilmiş onlarca fotoğrafı adamın bilgisayarındaydı. Adam, yedek anahtarı da dahil hiçbir şeyi saklamaya gerek duymuyordu ki. Müzik zevki de berbattı. Umut’un niyeti de zaten müzik dinlemek değildi. Her türlü kulak misafirine karşı bir önlemdi bu. Küvette bilinçsizce yatan adama dikti gözlerini. Adamın kıpırdanmaya başlaması için, bir saate yakın sabırla bekledi. Adam gözlerini açtı.

Umut, adama doğru eğildi.

“Mental ve fiziksel tepkilerin yavaşlamış olmalı. Diazepam ve birkaç bileşik. Santral sinir sistemini biraz etkiledim diyelim. Ama yine de bana cevap verebilirsin.” dedi. Küvetteki adam kendini halsiz hissediyordu. Beyni uyuşmuş gibiydi. Bağırarak istedi ama kelimeler ağzında yuvarlandı önce. Bedenini oynatmaya çalıştı.

Umut, “ Bu hoşuma gitmedi. Sanırım bağırarak için ikna edilmeye ihtiyacın var.”diyerek bel çukurundaki soğuk çeliği kavradı ve dizinin üstünde adama doğru tuttu. Adamın ağzından

yarım yamalak bir küfür çıktı.

“Hayır, ağzımızı bozmayacağız. Sadece sakince konuşacağız. Sen kendini toplayana kadar önce ben başlayayım. Şu ağır parfümün var ya, seni ele veren o oldu. İki ay önce, bir sabah yine eve uğramıştım. Çıkarken seninle karşılaşmış ve aynı asansöre binmiştik. Baştan aşağı parfümle yıkanmışsın gibiydin. Bu kokuyu biliyorum ben, dediğimde de övünerek markasını söylemiştin. O kokuyu nerden bildiğimi anlamıştım. Seni o anda boğabilirdim. Ama emin olamıyordum. Biliyor musun, Derya’nın parfümlü her şeye alerjisi vardı. O gün odaya sinmiş olan kokuyu tütsüye benzetmiştim. Ama o odada olan sendin. “

“Hayır.” dedi küvetteki adam. Sesi hala boşuktu. Ağzı kupkuruydu. Üşümeye başlamıştı ve midesinde bir bulantı hissediyordu.

“Evet,sendin.” dedi Umut. “Bundan emin olmam ve bu ana hazırlanmam iki ay sürdü. Evini, bilgisayarını karıştırdım. Her adımını izledim. Attığın her adımı. Ruhun duymadı. Hoşlandığın akıllı kadınlar karşısındaki çaresizliklerini gözlerimle gördüm. Bardan aldığın kadınlara yaptıklarını dinledim. Bu duvarlar epey ses geçiriyor.” diyerek duvara vurdu. Küvetteki başını sağa sola sallıyordu. Olduğu yerde biraz doğrulmaya çabaladı. Ayaklarında, kollarında hissettiği uyuşukluk yüzünden zorlanıyordu.

Umut, “Senin sıran şimdi. Neden ?” diye sordu. Yine başını sağa sola salladı küvetteki. Peş peşe inkar cümleleri geveledi ağzında, yeminler ettiyse de Umut emindi. Silahı adamın alnına doğru tuttu. Adamın göz bebekleri büyümüştü. Yüzünde bir kas seğiriyordu. Umut, aslında nedenin ve naslın umurunda olmadığını o anda anladı. Sadece, bendim, desin ve içinde pişmanlık olmadan her şey bitsin istiyordu. İronik bir biçimde, Nilüfer’in yalan dünya diye haykıran sesi banyonun duvarlarında yankı bulmaya başlamıştı. Zaman daralıyordu. Umut ayağa kalktı. Gözlerini küvetteki adamdan ayırmadan banyoda dolaşmaya başladı.

“Ben tüm bunların bitmesini istiyorum. Bendim demen yetecek. Silahımı indireceğim. Bunu duyduğum anda her şey bitecek.” Umut, bunu o kadar bastırarak, tane tane söylemişti ki karşısındaki adamı, bağırrsa bu kadar tedirgin edemezdi. Aynı zamanda bu cümle ile adam biraz nefes almaya başlamıştı. Zaten uyuşukluk da azalıyordu. Silahı indirirse birden üzerine atılabilir miyim ki, diye düşünmeye bile başlamıştı. Umut adamın yanına diz çökmüştü. Küvetteki adam gözlerini silahın namlusuna dikti ve konuşmaya başladı.

“Bendim. Ama bence o da beni istiyo...” cümlesini tamamlayamadan yine bir iğnenin boynundan tenine girişini hissetti. Bir uyuşukluk hali tüm uzuvlarını kapladı yeniden.

Umut musluğu açtı. Küvete ılık su dolmaya başlamıştı. Yüzündeki ifade artık bir insana ait değil gibiydi.

“Çok gelen gidenin olmadığını düşünürsek, suda epey bekleyeceksin. Vücudun şişecek, deformasyonlar tüm izleri kapatacak. Seni kokundan bulmaları da uzun sürecek. Ölüm sebebine dair ipuçları onlara yetecek. Ama sen neden öldüğünü bileceksin.”

Küvetteki adamın yanaklarına gözyaşları süzüldü. Bir ateş sanki vücuduna yayılmaya başladı. Kalbi hızlanıyordu, sanki göğsünden fırlayıp çıkacak gibiydi ve o kalp bir anda durdu. Her şey gerçekten bitmişti. Umut, sandalyeyi mutfığa taşıdı. Bilgisayarı açık bıraktı. Derya’ya ait fotoğrafların olduğu dosyayı tamamen sildi. Müziğin sesini biraz kıstı. Daha önceden gizlice eve yerleştirdiği poşeti ortaya çıkardı. İçinden çıkardığı antidepresanları, uyku haplarını yatak odasına koydu. Adamın midesinin akşam boyu içtiği biralarla dolu olacağını biliyordu. Küvetin yanına da boş bir şişe bıraktı. Bir ilaç şişesini de lavabonun üzerine. İlacın etken maddesi enjektördeki ile aynıydı. Artık yarısından fazlası su dolu olan küvette yatan adama baktı. Suyu kapattı. Taşan sular yüzünden komşuların cesedi olması gerekenden önce bulmalarını istemezdi. Gülümseyerek mırıldandı;

“Bu ilacı alkolle almak mı? Sakın ha, kalp krizi geçirme riskinizi % 63 oranında arttırmış olursunuz. “

Banyoda yatan adama son bir kez baktı. Poşetten çıkan son şeyi, bir kalıp beyaz sabunu da adamın yanına koyarak evden çıktı.

Funda MENEKŞE. Detektif proza